

Chương 1 Trùng Sinh

Trăng sáng sao thưa, trăng tròn dần lên cao.

Hồ tiểu yêu hơi cuộn tròn thân mình, vẻ mặt lười biếng nhìn Tô phủ.

Chín cái đuôi nhung trắng như tuyết lần lượt đảo qua quãng trăng mờ nhạt, tạo ra ngàn vạn tao nhã, bóng dáng mê hoặc đung đưa.

Nàng đang nhìn.

Trong Tô phủ, một nam nhân dáng vẻ nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng đang ngồi cạnh bàn gỗ tử đàn, mà bên cạnh nam nhân, theo sát là một thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn, dung mạo thanh tú.

Không biết hai người đang thương nghị cái gì, toàn thân nữ tử phát run, lệ rơi đầy mặt, một bộ trang phục bằng lụa mỏng trắng như tuyết giống như hoa quỳnh tàn lụi trong bầu trời đêm, run run rẩy rẩy, lão đảo muốn ngã.

Nhìn lại người nam nhân bên cạnh nàng, ngũ quan lạnh nhạt hoàn mỹ như dao khắc, gò má u ám không có chút biểu cảm gì, mày kiếm cứng nhắc bởi vì không vui mà nhíu lại,

mặt mũi lạnh lùng không chút kẽ hở nào.

Nam nhân là Chiến thần của Đại Chu, Trần Quốc Tướng quân Lâm Hạo Hiên, nữ nhân còn lại là vị hôn thê đã xác định từ nhỏ của hắn, trưởng nữ Tô Thừa tướng.

Lâm Hạo Hiên đến phủ Thừa tướng là vì từ hôn, nguyên nhân không có gì, trong lúc hắn ra ngoài chinh chiến làm quen với trưởng Công chúa Đại Lương - Lương Hồng Xu, hai người vừa gặp đã yêu, vừa thấy đã chung tình, chung đụng ba tháng lập tức tự định cả đời.

Lâm Hạo Hiên cho Hoàng thất Đại Lương lời thề son sắt, không phải trưởng Công chúa Lương Hồng Xu không cưới. Chính vì thế, hắn mới vừa thu quân về triều, đã lập tức tới phủ Thừa tướng từ hôn.

Hồ tiểu yêu lắc lắc chín cái đuôi nhung hồ ly, lười biếng treo trên nhánh cây ngáp một cái.

Nàng đang đợi Tô Hồng Tụ mất mạng.

Hồ tiểu yêu có thể nhập vào thân thể con người, nhưng không phải thân thể nào cũng có thể bị nàng chiếm lấy, nàng tìm kiếm mấy chục năm trong nhân thế, tìm được thân thể thích hợp duy nhất là Tô Hồng Tụ này.

Chỉ cần Tô Hồng Tụ vừa chết, hồ tiểu yêu có thể nhân cơ hội chiếm cứ thân thể của nàng ấy, hồ tiểu yêu tu luyện năm trăm năm, đã vượt qua bảy mươi hai

lần thiên kiếp. Chỉ cần lấy hình người lần nữa chịu đựng xong chín lần thiên kiếp nữa, là có thể thoát khỏi thân thể, thoát xác thành tiên.

“Lâm ca ca, đừng, đừng như vậy, van cầu huynh... Đừng từ hôn với muội... Đừng...”

Tô Hồng Tụ nước mắt ràn rụa, buồn bã đau xót. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lớn cỡ lòng bàn tay đau xót gần chết.

Lâm Hạo Hiên không hề cử động, vẻ mặt hần lạnh lùng, ánh mắt âm trầm, “Phạch” một tiếng ném thư từ hôn trong tay lên bàn.

“Ý ta đã quyết, vì vậy cáo từ!”

Lâm Hạo Hiên vừa dứt lời, thân thể đã đứng dậy, sát khí lạnh thấu xương cả người đúng là chấn động đến tới tứ xung quanh cùng nhau lui lại.

Tô Thừa tướng sao có thể cam tâm? Hành động lần này của Lâm Hạo Hiên tương đương với tát một bạt tai mạnh mẽ lên mặt hần trước cả đám người làm.

“Từ đã! Đường đường là phủ Thừa tướng, há để cho người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!”

Tô Thừa tướng lớn tiếng gầm thét, mặt già nua xanh mét bởi vì tức giận mà sung huyết đỏ bừng.

Vậy mà Lâm Hạo Hiên chỉ khẽ quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đao nhọn đảo qua, chắc trong lòng Tô Thừa tướng giật mình, liên tiếp lui lại phía sau ba bước.

Chính ở trong phủ Thừa tướng, lại cũng có người dám can hần. Khóe môi của Lâm Hạo Hiên nhếch lên một đường cong duyên dáng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Tô lão muốn lưu ta?”

Lâm Hạo Hiên vừa dứt lời, thương bạc sau lưng đã phát ra tiếng gào thét sắc nhọn rào rào. Hồ khiếu long ngâm, khí phách ngất trời.

“Người...”

Tức lập đầy ngực Tô Thừa tướng, thở không ngừng, cuối cùng lui đến góc tường, không lên tiếng.

Lâm Hạo Hiên rút cuộc rời đi, không hề lưu luyến, lưu lại Tô Hồng Tụ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vô hồn, giống như búp bê vải rách nát hoàn toàn mất trái tim, bước chân lảo đảo, xụi lơ trên mặt đất.

Không, không thể.

Sao có thể, sao lại như vậy?

Tô Hồng Tụ lệ rơi đầy mặt, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Nàng nhớ lại ba ngày trước mình nhìn thấy Lâm Hạo Hiên ở trước cửa phủ Tướng quân, bên cạnh Lâm Hạo Hiên có một thiếu nữ tóc mây trăm phượng, mặt mày như vẽ. Thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, dáng người đong đưa, mặc dù dung mạo không coi là tuyệt mỹ, nhưng một cái nhăn mày một nụ cười cũng đủ làm cho người ta như tắm gió xuân, người bên cạnh Tô Hồng Tụ cũng chỉ vào thiếu nữ kia nói, đó chính là người trong lòng Lâm Hạo Hiên.

Nàng còn không tin, lúc ấy nàng còn không dám tin tưởng!

Sao có thể?

Nàng mới là thanh mai trúc mã của Lâm Hạo Hiên, nàng mới là người trong lòng Lâm Hạo Hiên!

Nữ tử kia - là trưởng công chúa Đại Lương - Lương Hồng Xu, nàng ta hơn nàng chỗ nào? Nàng ta mới chỉ biết Lâm Hạo Hiên ba tháng ngắn ngủi!

Đã nhiều năm như vậy, mỹ nữ trong kinh thành nhiều như mây, các quốc gia tiến dâng, ngoại bang lánh nạn chạy tới, thật sự như cá diếc sang sông¹, vô số!

Nếu ý chí Lâm Hạo Hiên không kiên định, đã sớm thay lòng!

Nhưng mà sự thật lại khiến nàng không thể không tin.

Lâm Hạo Hiên quả thật đã thay lòng, sáng nay Tô Hồng Tụ mang theo điếm tâm mình tự làm đến phủ Tướng quân thăm Lâm Hạo Hiên, chính mắt thấy hắn và Lương Hồng Xu đang hôn mãnh liệt trên hành lang.

Tô Hồng Tụ biết Lâm Hạo Hiên mười năm, chưa từng thấy trên mặt Lâm Hạo Hiên xuất hiện biểu cảm như vậy.

Kịch liệt, điên cuồng như vậy, mang theo hủy diệt tất cả, chiếm đoạt và khao khát, bất chấp tất cả, kịch liệt đòi lấy, dường như muốn toàn bộ tình cảm triệt để vùi vào trong hôn hít kéo dài nóng cháy ác liệt.

Cuối cùng nàng thua, thua. Thua thất bại thảm hại, thua vạn tên xuyên tim.

Buồn cười nhất chính là, nàng lại không biết mình thua ở điểm nào.

Dung mạo? Tướng mạo Lương Hồng Xu kém xa nàng.

Thời gian? Nàng ở bên cạnh Lâm Hạo Hiên suốt sáu năm.

Tình cảm? Trong sáu năm, nàng tâm tâm niệm niệm, lòng tràn đầy mặt tràn đầy chỉ có Lâm Hạo Hiên.

Nam nhân nàng toàn tâm toàn ý tin cậy, toàn tâm toàn ý yêu say đắm, lại phản bội nàng.

Không đúng, có lẽ từ đầu đến cuối hắn chưa từng yêu nàng.

Đúng, nghĩ kỹ lại, Lâm Hạo Hiên chưa từng dùng ánh mắt nhìn Lương Hồng Xu để nhìn nàng.

Vạn ý nghĩ của Tô Hồng Tụ đều lụi tàn, tâm như tro tàn, một mình yên tĩnh ngồi giữa sảnh chính, không ai ý thức được sinh mạng của nàng như ánh nến sắp phiêu diêu, sắp tàn lụi.

Hồ tiểu yêu vẫn nấp trong bóng tối lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ sắp hôn mê.

Nhanh nhanh, số mệnh của Tô Hồng Tụ chỉ còn lại nửa canh giờ thôi.

Hồ tiểu yêu nghĩ tới đây, hưng phấn không thôi, chín cái đuôi hồ ly trắng như tuyết lại bắt đầu lung lay, không tự chủ phát qua gò má vô cùng xinh đẹp của mình.

Hồ tiểu yêu vừa mới tu luyện ra hình dáng giống người, nàng cũng không biết hồ tộc từ xưa đến nay chính là tuyệt sắc khuynh thành, thân mang mùi thơm lạ lùng, cho tới giờ nàng chỉ dám ở trong bóng tối len lén mơ tưởng thân thể Tô Hồng Tụ, hôm nay cảm nhận được Tô Hồng Tụ không còn sống lâu được nữa, hồn sắp châu trời, hồ tiểu yêu khó tránh khỏi hưng phấn, vô tình tiến gần hơn bên cạnh Tô Hồng Tụ.

Cái tiêng gần này, mùi thơm lạ lùng trên người hồ tiểu yêu lập tức xông vào mũi Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhất thời chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, toàn thân rã rời, giống như đặt mình vào trong đám mây, lại giống như bay lên cõi tiên, cảm giác quỵên rũ mất hồn này, còn có một làn khói nhẹ chậm rãi đưa mình đến gần nữ tử tuyệt mỹ kia -

Trong nháy mắt, Tô Hồng Tụ cho rằng mình đã chết, nàng tận mắt thấy tiên tử trên bầu trời.

Hồ tiểu yêu tiếp tục đi về phía trước, eo nhỏ không đầy nắm tay, lẩy dánh về câu hồn quỵên rũ nhẹ nhàng đung đưa.

Bên trong sảnh chính lập tức không có âm thanh gì, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập không ngừng tăng nhanh của Tô Hồng Tụ, không ngừng tăng nhanh...

Tô Hồng Tụ thân là nữ tử, cũng bị dánh về quỵên rũ động lòng người của hồ tiểu yêu mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai má ửng hồng, trong lồng ngực càng thịch thịch thịch đập loạn lên.

“Người, còn muốn gặp ai, còn có tâm nguyện gì chưa xong?”

Hồ tiểu yêu dừng bước trước mặt Tô Hồng Tụ, chân mày lẳng lơ, dánh người thướt tha uyển chuyển, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết, mỗi góc ngách tuyệt mỹ trên thân thể, đều phát sáng rạng rỡ dưới ánh trăng tươi đẹp, mê hoặc lòng người, câu hồn đoạt phách.

“Tâm... Nguyện...?”

Giọng Tô Hồng Tụ khàn khàn, cho tới bây giờ, mới chú ý tới, tay phải mình lại nắm chặt lấy một thanh chủ thủ sắc bén.

Chuyện gì xảy ra? Vì sao thân thể của nàng đau như vậy? Vì sao trong lòng nàng đau như vậy?

Tô Hồng Tụ chậm rãi cúi đầu, cuối cùng phát hiện, bụng nàng máu thịt be bét, đột nhiên mở toang một miệng máu to bằng đáy chén.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, tóe ra, chỉ trong chốc lát, đã nhuộm đỏ đệm cối vàng sáng dưới thân.

Đúng vậy, Tô Hồng Tụ lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nàng tự đâm mình một đao, khi hồ tiểu yêu chậm rãi đến gần nàng, bởi vì nàng không không kiềm chế đau đớn tê tâm liệt phế trong lòng, rút chủy thủ ra, đâm mạnh một đao vào bụng mình.

Nàng đây là muốn chết sao?

Mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt nàng chính là đầu trâu mặt ngựa mà địa phủ phái tới câu hồn phách nàng sao?

Không ngờ, đầu trâu mặt ngựa lại tuyệt mỹ đến thế -

“Nếu như có thể, người có thể giết Lâm Hạo Hiên giúp ta không?”

Tô Hồng Tụ đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp viết đầy oán độc, bởi vì phần hận cực độ, răng thậm chí cắn ken kết vang dội.

Giống như nàng cắn xé thịt Lâm Hạo Hiên trong miệng, giống như nàng đang cắn xé từng miếng thịt của Lâm Hạo Hiên.

“Sợ rằng không được, hồ yêu chúng ta chỉ biết ma thuật, không giết được người. Người còn nguyện vọng nào khác không? Đổi một.”

Hồ tiểu yêu tiếc hận nhìn Tô Hồng Tụ, nữ nhân này nhiều năm như vậy bỏ ra bao nhiêu vì Lâm Hạo Hiên, người khác còn có thể không biết, nàng lại nhìn từng thứ từng cảnh

vào trong mắt.

Tô Hồng Tụ hoảng sợ nhìn hồ tiểu yêu chăm chăm, nàng kinh hãi phát hiện, một tay phải của hồ tiểu yêu đã dung nhập vào tay phải mình từ lúc nào.

Nàng ta không phải đầu trâu mặt ngựa địa phủ phái tới!

Nàng ta là yêu, là yêu! Nàng ta mơ ước thân thể mình, mưu toan thay vào thân xác mình là yêu!

Tô Hồng Tụ chẳng hiểu tại sao, trong nháy mắt nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của hồ tiểu yêu.

Nàng ta là yêu?

Xinh đẹp tuyệt luân như vậy, mê hoặc lòng người như vậy, thì ra yêu lớn lên như vậy. Yêu này nói mình là hồ yêu? Chẳng lẽ chính là hồ ly tinh khuynh quốc

khuyh thành trong truyền thuyết, đặc biệt mê hoặc nam nhân? Đây chẳng phải là...

Tô Hồng Tụ đột nhiên cúi đầu, lạnh lùng cười một tiếng: “Đổi một? Trừ để hấn chết, ta không có nguyện vọng nào khác. Ngươi đã không được, ta tự mình tới cũng vậy!”

“Không có ngươi, ta vẫn sẽ tìm hấn báo thù! Kể cả ta chết rồi, ta cũng sẽ báo thù! Một ngày nào đó, ta sẽ lột da hấn! Rút gân của hấn! Uống máu của hấn! Để cho hấn sống không bằng chết! Để cho hấn cũng biến thành như ta! Ha ha ha! Ha ha ha ha ha!”

Tô Hồng Tụ ngửa đầu cười to, không biết có phải chạm vào vết thương trên người không, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hồ tiểu yêu cả kinh trong lòng, từ xưa tới nay điều kiện để hồ tộc nhập vào thân, trước khi lấy thân thể của người khác, người nọ phải còn sống.

Nếu không phương pháp nhập vào thân sẽ không có cách nào thực hiện.

Mắt hồ tiểu yêu thấy sắc mặt Tô Hồng Tụ trắng bệch, máu tươi trong miệng phun điên cuồng, chỉ sợ nàng ta vì vậy mà mất mạng, phương pháp đổi thân của nàng sẽ mất đi hiệu lực.

Hồ tiểu yêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng mở miệng an ủi liên tục: “Ngươi yên tâm! Thiên có thiên báo, ác có ác báo, vận trời xoay vần, đây là số đã định! Lâm Hạo Hiên đối với ngươi như vậy, hấn nhất định sẽ gặp phải báo ứng! Tương lai hấn nhất định sẽ thảm hơn ngươi gấp trăm ngàn lần!”

Không biết Tô Hồng Tụ có nghe được lời hồ tiểu yêu nói không, vẫn cười ha ha như cũ, không lâu lắm cười thảm nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Hồ tiểu yêu đứng bên cạnh Tô Hồng Tụ, trơ mắt nhìn sắc mặt xinh đẹp của nữ tử càng lúc càng tái nhợt, mất dần huyết sắc, máu tươi trong cơ thể nàng ta chảy ra gần như đầy cả sảnh chính. Sát khí màu đen từ trong vết máu đỏ thẫm chậm rãi bay lên, dần ngưng tụ, hồ tiểu yêu biến sắc, lập tức làm phép thuật phá oán khí Tô Hồng Tụ sắp ngưng tụ thành hình.

Hồ tiểu yêu bồi hồi bên cạnh thi thể Tô Hồng Tụ vừa chết đi, lần đầu tiên nội tâm sinh ra do dự.

Rốt cuộc có muốn dùng thân thể này không?

Oán khí trên người Tô Hồng Tụ nặng như vậy, hồ tiểu yêu mới vừa tu luyện năm trăm năm, nguyên thần chưa ổn định, nếu thật sự nhập vào thân thể Tô Hồng Tụ, vô cùng có khả năng bị oán khí vô tận chưa tan trong cơ thể nàng ta xâm nhiễm.

Nhưng...

Thân thể của Tô Hồng Tụ và của nàng xứng đôi như thế, nếu nàng không cần thân thể của Tô Hồng Tụ, có thể phải đợi thêm một trăm năm, một ngàn năm cũng không tìm được thân thể xứng đôi như vậy.

Hồ tiểu yêu đưa ra bàn tay trắng nõn như tuyết, nhẹ nhàng lau thân thể Tô Hồng Tụ vừa mới chết đi.

Ta muốn báo thù... Báo thù... Nhất định phải để cho tất cả bọn họ không chết từ tế được... Nhất định phải để cho bọn họ trả giá thật lớn...

Oán khí tỏa ra, vẫn gào khóc thảm thiết bên tai hồ tiểu yêu, luân quần không đi.

Hồ tiểu yêu nín thở trầm ngâm, từ từ lấy nguyên linh của mình dung nhập vào thân thể lạnh lẽo tái nhợt của Tô Hồng Tụ.

Khoảnh khắc khi linh hồn và thể xác kết hợp, trí nhớ của Tô Hồng Tụ giống như thủy triều tràn vào trong nguyên linh của hồ tiểu yêu.

Năm Thiên Khải thứ hai, năm 374 lịch Đại Chu, Tô Hồng Tụ mới sinh, đại thiếu phu nhân Tô gia đầy mặt vui mừng kéo sinh mệnh mới yếu ớt vào trong ngực, lại nghe được tiếng hừ lạnh, phu quân của nàng Tô Phúc bởi vì nhìn thấy sinh là nữ nhi, mặt lộ vẻ không vui, phẩy tay áo bỏ đi.

Năm Thiên Khải thứ tám, Tô Phúc mới lên Thừa tướng, vì khoe khoang, cho đại nữ nhi mình không coi trọng, thậm chí quanh năm suốt tháng không đi gặp vài lần một ám vệ bảo vệ cận thân.

Ám vệ hết sức trẻ tuổi, chỉ mới mười một mười hai tuổi, đại tiểu thư Tô gia xưa nay cô độc cuối cùng có bạn chơi tuổi thơ đầu tiên, mặc dù nét mặt bạn chơi kia cả ngày không có cảm xúc gì, không nói cười tùy tiện. Nhưng đại tiểu thư Tô gia vẫn coi hắn là trân bảo. Đi học tư thực mang theo hắn, đi ra ngoài du ngoạn mang theo hắn, có cái gì tốt cũng tặng cho hắn.

Đại tiểu thư Tô gia vượt qua ba năm hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình như vậy.

Năm Thiên Khải thứ mười, Tô Phúc mang vào phủ một tiểu thiếp Trương thị từ bên ngoài, Trương thị này đã sớm sinh nhi tử cho hắn, cùng Trương thị vào phủ, còn có nhị nữ nhi của Tô Phúc, Tô Hồng Mai.

Cùng năm, mẫu thân Tô Hồng Tụ, đại phu nhân Tô gia bởi vì bị bệnh qua đời. Tô Hồng Tụ đi thăm mẫu thân mình bệnh nặng, lại bị muội muội cùng cha khác mẹ Tô Hồng Mai mượn cớ kéo đi. Vì vậy Tô Hồng Tụ không thể gặp được mẫu thân mình lần cuối.

Năm Thiên Khải thứ mười hai, bởi vì Tô Hồng Mai thấy ám vệ thân thủ bắt phạm, tướng mạo tuấn tú, quý gồi van xin Tô Phúc, đòi hắn đi.

Tô Hồng Tụ quý gồi trước thư phòng Tô Phúc, khỏ sở cầu khẩn, nàng kéo vạt áo ám vệ, lấy tư thế cực kỳ hèn mọn cầu khẩn hắn, không cần đi.

Đừng xa cách nàng, đừng bỏ lại nàng, đừng đi.

Ám vệ chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng, không nói một lời, đi theo nhị tiểu thư Tô Hồng Mai mặt đầy hoa đào, vui vẻ ra mặt.

Cùng năm, Lâm Hạo Hiên tới cửa cầu hôn, Tô Hồng Tụ và Lâm Hạo Hiên định ra hôn ước.

Theo tới chính là sỉ nhục vô tận, thống khổ và chửi rủa, đến từ muội muội cùng cha khác mẹ Tô Hồng Mai của nàng, đến từ mẹ kế Trương thị của nàng, đến từ Tô Phúc không để nàng vào trong mắt. Thậm chí đến từ chính ám vệ lớn lên từ nhỏ với nàng, như hình với bóng.

Tô Hồng Tụ nhẫn nhịn nữa, chờ đợi duy nhất chính là có một ngày có thể rời khỏi căn nhà cho nàng nhục nhã và đau khổ vô cùng vô tận, có thể gả vào Lâm phủ, cùng Lâm Hạo Hiên bạch đầu giai lão, tương kính như tân.

Năm đó khi Lâm Hạo Hiên đến Tô phủ cầu hôn, đã từng lập lời thề nặng, sẽ cả đời đối xử tốt với nàng, yêu thương nàng bảo vệ nàng, không bao giờ cưới người khác.

Lời thề này của Lâm Hạo Hiên đã thành động lực để Tô Hồng Tụ sống tiếp.

Chỉ tiếc, cuối cùng Lâm Hạo Hiên vẫn không tuân thủ lời thề của hắn.

Lâm Hạo Hiên từ hôn trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà, Tô Hồng Tụ không còn hy vọng, buổi chiều nhận được thư từ hôn đã tự vẫn bỏ mình.

Để cho nàng làm sao có thể không hận! Để cho nàng làm sao có thể không oán?

Nguyên linh của hồ tiểu yêu vừa kết hợp với thân thể Tô Hồng Tụ, oán niệm ngập trời này, sát khí đen đặc này giống như con rắn độc xấu xí chui thẳng vào trái tim trắng nõn như tờ giấy của hồ tiểu yêu.

Hồ tiểu yêu mới vừa hóa thành hình người, một chữ tình cảm con người nàng còn không biết, nói một cách khác, nàng không một chút nào phòng bị với oán niệm của Tô Hồng Tụ, sát khí của nàng ấy, hận ý đau tận xương cốt và hiểm độc của nàng ấy!

Sát khí ngưng tụ, nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng màu đen trong trái tim trơn bóng bình thản của hồ tiểu yêu.

Đầu hồ tiểu yêu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

Chân mày biến thành màu đen chính là điềm báo tộc hồ yêu thành ma!

Giết Lâm Hạo Hiên! Giết Lương Hồng Xu!

Nhất định phải để cho tất cả bọn họ không thể chết tử tế được, nhất định phải để cho bọn họ trả giá thật lớn!

Mặc dù Tô Hồng Tụ đã chết, nhưng oán khí trên người vẫn chậm chạp không hề tiêu tan, hồ tiểu yêu mắt thấy không thể kiên trì được bao lâu, không thể không làm phép lần nữa, trói chặt oán khí của Tô Hồng Tụ đang đung nhau tán loạn từ trên xuống dưới trong cơ thể chính mình.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Nói ra! Chỉ cần ta đủ khả năng, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế vì ngươi đạt thành!

Hồ tiểu yêu nắm chặt ngực, thở hồng hộc, tay nhỏ bé trắng tinh nắm chặt thành quyền bên người.

Muốn cho bọn họ đau đến không muốn sống, muốn cho bọn họ biết vậy chẳng làm!

Muốn cho bọn họ sống không bằng chết, muốn cho bọn họ trả giá thật lớn!

Nhất là Lâm Hạo Hiên!

A -!

Tô Hồng Tụ khàn giọng thét dài trong cơ thể hồ tiểu yêu, một luồng sát khí nồng đậm xông thẳng lên mi tâm trơn bóng trắng nõn của hồ tiểu yêu.

Hồ tiểu yêu không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng đồng ý: “Được, ta đồng ý với ngươi, nhất định sẽ để cho bọn họ trả giá thật lớn, Lâm Hạo Hiên và Lương Hồng Xu nhất định sẽ không thể chết tử tế được, bị thiên lôi đánh, ta bảo đảm!”

Hồ tiểu yêu cắn ngón tay, lấy máu thề, đồng thời nhanh chóng dùng tay phải làm kết ấn không bao giờ phản bội.

“Nếu phản bội, sẽ để cho trời giáng năm đạo sấm sét, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Hồ tiểu yêu hạ lời thề xong, sát khí đen đặc lạnh thấu xương cuối cùng không còn tán loạn khắp nơi trong cơ thể nàng nữa, mà ngưng kết thành hình, lẳng lẳng lơ lơ trên không trước mặt hồ tiểu yêu.

Trong tối đen như mực, có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn dữ tợn vụn vụn của Tô Hồng Tụ hóa ma như ẩn như hiện.

Tô Hồng Tụ giống như đang ngẫm nghĩ. Nàng cau mày quan sát từ trên xuống dưới toàn thân hồ tiểu yêu, lâu sau, rốt cuộc lộ ra cười thảm ma quỷ lạnh lẽo.

“Được, hồ tiểu yêu, ta tin ngươi. Ta giao thân thể này cho ngươi, chớ quên, vừa rồi ngươi đã đồng ý chuyện của ta.”

Nếu ngươi quên, huyết chú trên người ngươi phát tác, ngươi sẽ chịu lửa giận của trời xanh, bị trời đánh năm đạo sấm sét!

Ha ha ha! Ha ha ha ha!

Hồ tiểu yêu, chuyện như vậy, Tô Hồng Tụ ta đúng là không làm được, chỉ có ngươi, chỉ có gương mặt này của ngươi, chỉ có dáng vẻ này của ngươi, chỉ có mùi hương trên người ngươi, mới có thể khiến cho Lâm Hạo Hiên vì ngươi mà như si như say, rơi vào mê muội điên cuồng.

Hồ tiểu yêu, ta ở mười tám tầng địa ngục, chờ ngươi mang đến cho ta tin tức tốt.

Cuối cùng oán khí của Tô Hồng Tụ tản đi, ngưng tụ thành một luồng đen nhánh trên mặt đất, chôn vùi vào bùn.

Hồ tiểu yêu thở dài, đôi tay kết ấn, bắt đầu hấp thu chậm rãi máu tươi của Tô Hồng Tụ chảy khắp nơi về thân thể.

Ước chừng qua nửa canh giờ, sảnh chính vốn đỏ khắp mặt đất đã khôi phục như thường, đôi mắt xinh đẹp của hồ tiểu yêu khẽ nhếch, bắt đầu tỉ mỉ quan sát phủ Thừa tướng vừa quen thuộc vừa xa lạ với nàng.

Không được thân người thì hồ tiểu yêu chỉ là linh thể, nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, trôi nổi không rõ.

Hôm nay nàng mới được thân thể của Tô Hồng Tụ, cặp mắt rõ ràng, cuối cùng có thể nhìn phủ Thừa tướng xa hoa to lớn một cách rõ ràng.

Thật đúng là – Tráng lệ, xa xỉ cao quý!

Nền phủ Thừa tướng không phải dùng gạch đá trải lên, mà dùng bạch ngọc óng ánh trong suốt, đồng âm hạ mát trải lên.

Khắp nơi nguy nga lộng lẫy, sáng chói rực rỡ.

Bàn ghế làm từ gỗ trầm hương trên trăm năm, màn cửa sổ bằng lụa mỏng là từ tơ tằm Yên Vũ tốt nhất. Ngay cả màn cửa, đều chiếu lấp lánh, chắc là dùng ngàn viên trân châu Đông Hải lớn nhỏ xuyên thành.

Ghi Chú:

1. Sau khi thành lập vương triều Đông Tấn ở Giang Nam, sĩ tộc phương Bắc dồn dập đi tới Giang Nam, lúc ấy có người nói, “danh sĩ qua sông nhiều như cá diếc.” Ý chỉ hành động hợp thời có rất nhiều. Sau để hình dung người chạy theo trào lưu rất nhiều, nhưng mà theo hàm ý mù quáng và có tâm địa bất chính.